

[Formanden.]

Østersøfiskerne betryggende arbejdsvilkår på fangstpladserne?"

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommende spørgetid.

Medlem af folketinget Hagen Hagensen har meddelt mig, at han ønsker til finansministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren foranledige forslag om, at samlevende, ugifte forældre i henseende til forsørgerstatus og børnetilskud ikke stilles bedre end samgifte og sambeskattede forældre?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommende spørgetid.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Handelsministeren (Baumgaard): Herved har jeg den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændringer i søloven.

Forslaget er det første resultat af det nordiske samarbejde om revision af visse afsnit i de nordiske sølove, der har været i gang i nogle år og stadig fortsættes af de i de 4 lande nedsatte sølovsudvalg.

Det danske udvalg har i sin 1. betænkning, der blev afgivet i slutningen af 1962, færdigbehandlet tre af de emner, der hidtil har været genstand for revision, nemlig lovens kap. 10 om begrænsning af rederansvaret, reglerne om fordeling af bjærgeløn og reglerne om søforklaring. Jeg skal med hensyn til enkeltheder tillade mig at henvise til udvalgets betænkning, som er omdelt til tingets medlemmer.

Under de forhandlinger, der, efter at betænkningen var afgivet, har været ført mellem handelsministeriet og de pågældende departementer i de øvrige nordiske lande, er der truffet aftale om at søge de foreslåede nye regler om begrænsningen af rederansvaret gennemført snarest muligt, således at disse regler kan sættes i kraft samtidigt i de 4 lande. De to andre i udvalgsbetænkningen behandlede spørgsmål, fordeling af bjærgeløn og søforklaring, er endnu ikke klar til lovgivning i alle de nordiske lande, og lovforslag om disse emner vil derfor først kunne fremsættes på et senere tidspunkt, eventuelt i forbindelse med forslag

vedrørende revision af andre afsnit af søloven, som i mellemtiden er blevet færdigbehandlet af de nordiske udvalg.

Det foreliggende lovforslag om ændring af sølovens regler om begrænsning af rederansvaret følger i alt væsentligt udvalgets forslag og bygger i øvrigt på den på den diplomatiske søretskonference i Bruxelles i 1957 vedtagne internationale konvention om begrænsning af rederansvaret, der afløser den tidligere konvention om samme emne fra 1924, der har dannet grundlag for de hidtil gældende regler om ansvarsbegrænsning, der blev indarbejdet i søloven i 1929. Det er hensigten, at den ny konvention efter indbyrdes aftale mellem de 4 nordiske lande skal ratificeres samtidigt af disse, når det fornødne lovgrundlag er tilvejebragt.

Idet jeg med hensyn til lovforslagets enkeltheder og forholdet til de gældende regler og til konventionen i det hele kan henvise til de til lovforslaget knyttede bemærkninger, herunder udvalgets udførlige motiver, der er optrykt som bilag til lovforslaget, skal jeg indskrænke mig til at fremhæve, at den i lovforslaget i overensstemmelse med 1957-konventionen foreslåede væsentlige forhøjelse af de satser, hvortil rederne i visse tilfælde kan begrænse deres ansvar, må anses for rimelig og hensigtsmæssig på basis af de i dag gældende værdiforhold, og jeg må anse det for en væsentlig forbedring i forhold til de gældende regler, at erstatningsgrænsen fastsættes efter en internationalt ensartet værdimåler — Poincaré-francen. Ligeledes må jeg være enig med de nordiske sølovsudvalg i, at den betydelige forhøjelse af ansvarsgrænsen i tilfælde, hvor der foreligger personskaade, er stærkt tiltrængt og i bedre samklang med nutidens erstatningsniveau for personskaadekrav på andre områder.

Som det vil fremgå både af udvalgsbetænkningen og af bemærkningerne til lovforslagets § 255, har fiskeriets og småskibsfartens organisationer givet udtryk for, at den i forslaget fastsatte mindste tonnagegrænse på 150 tons for rederens ansvar ved tingskaade er for høj, og har henvist til, at den foreslåede regel vil medføre øgede økonomiske byrder for disse erhvervsgræne. Jeg skal ikke her gå nærmere ind på dette spørgsmål, der som allerede nævnt er udførligt belyst både i betænkningen og i be-

[Handelsministeren.]

mærkningerne til lovforslaget, men blot understrege, at jeg har ment at måtte lægge afgørende vægt på, at den nordiske retskenhed også på dette punkt bevares ved gennemførelse af den mindste ansvarsgrænse, som der under det nordiske lovsamarbejde har været enighed om at fastsætte, og som de tilsvarende organisationer i de øvrige nordiske lande har affundet sig med.

Tidspunktet for lovforslagets ikrafttræden skal ifølge § 2 fastsættes ved ministeriel bekendtgørelse. Der har under de stedfundne nordiske forhandlinger om lovforslagets gennemførelse været enighed om, at man burde sigte på at have lovreglerne gennemført inden 1. juli 1964 i alle 4 lande. Om dette vil lykkes, kan naturligvis endnu ikke siges med sikkerhed, men der vil til sin tid blive forhandlet med de øvrige lande om tidspunktet for lovreglernes ikraftsættelse, der under alle omstændigheder bør være det samme i de 4 nordiske lande.

Også med hensyn til tidspunktet for ratifikation af Bruxelles-konventionen af 1957 er der fuld enighed om, at de nordiske lande bør følges ad. Som nævnt i bemærkningerne til lovforslaget har de 4 lande opsagt 1924-konventionen om ansvarsbegrænsning fra 1. juli 1964 at regne, men det har herved været klart forudsat, at tilslutning til den nye konvention ikke kunne være gennemført til dette tidspunkt, idet konventionen først bliver bindende for det enkelte land 6 måneder efter ratifikationsdatoen. I øvrigt er konventionen endnu ikke trådt i kraft, hvilket først sker 6 måneder efter den dato, på hvilken der er deponeret mindst 10 ratifikationsdokumenter, hvoraf mindst 5 fra stater, der hver har en tonnage på 1.000.000 bruttotons. Fra rederside har man udtalt ønske om, at ratifikation først skulle ske, når der foreligger en passende bred international tilslutning til konventionen. Foreløbig er den bl. a. ratificeret af England og Frankrig, og det vides, at der både i Holland og Vesttyskland arbejdes med en lovrevision med henblik på tiltrædelse af konventionen. Når lovregler svarende til konventionen er gennemført og sat i kraft i de 4 nordiske lande, skulle der formentlig ikke kunne være nogen betænkeligheder ved at iværksætte ratifikation af konventionen, men om dette spørgsmål må der til sin tid for-

handles nærmere mellem de pågældende ministerier.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om optagelse af lån til opførelse af en ny kirke i Gladsaxe sogn.*

Som det fremgår af de lovforslaget ledsagende bemærkninger, var ordningen med hensyn til kirkebyggeri tidligere den, at de hertil fornødne midler tilvejebragtes dels ved statstilskud på indtil halvdelen af udgifterne, dels ved de af en kirkekomité ad privat vej tilvejebragte midler. Dette ændredes ved lov nr. 50 af 16. marts 1956 således, at indtil halvdelen af de med en kirkes opførelse forbundne udgifter, som ikke kan opnås dækket gennem tilskud af statskassen, med ministeriets tilladelse vil kunne dækkes ved lån, der forrentes og afdrages gennem den kirkelige ligning, når vedkommende menighedsråd fremsætter forslag herom. Den anden halvdel må af den pågældende kirkekomité tilvejebringes ad privat vej.

I Lunde-Hyldegård kvarteret i Gladsaxe sogn har man ikke nogen mulighed for nu at nedsætte en kirkekomité, idet kvarteret først er under udbygning. Til gengæld vil kvarteret opstå på én gang og blive fuldt udbygget i løbet af et par år. Da alt, hvad der ellers hører til et samfund — skoler, børnehaver, butikscener m. v. — bliver opført samtidig med boligbyggeriet, må jeg finde det uomgængelig nødvendigt, at der også åbnes mulighed for samtidig at bygge en kirke i kvarteret, idet dette ikke på forsvarelig vis vil kunne betjenes fra Gladsaxe kirke, hvortil i dag er henlagt et sogn med ca. 19.000 beboere. Der har da også såvel fra Gladsaxe menighedsråd som fra kommunens side vist sig stor interesse for at få dette byggeri gennemført på den i lovforslaget angivne måde.

Som det ses, vil der ikke i dette tilfælde blive søgt om statstilskud. Hertil vil den på finansloven til kirkebyggeri givne rammebevilling heller ikke kunne benyttes, idet der findes andre kirkeprojekter, som har været udarbejdet i længere tid og derfor har forret hertil, men som dels på grund